

Over Nick

Achieng toont mij haar huis. Het terras en de woonkamer. De keuken en het bureautje. Haar slaapkamer met het dubbele bed. Vijf jaar geleden was Boniface onze chauffeur; nu is hij haar man. Verantwoordelijk voor de boerderij. Naast het grote bed staat een babybedje. Netjes opgemaakt.

“Hier slaapt Nick,” glimlacht ze.

“Op een dag kreeg ik een telefoontje van het politiekantoor. Er was een baby gevonden in het struikgewas. Of hij bij mij terecht kon. Boniface en ik reden meteen naar het politiekantoor. Daar lag het kind, in een flink pak vossen gewikkeld. Ik durfde de doeken niet openplooien, bang voor wat ik te zien zou krijgen. Dus deed Boniface het. Heel voorzichtig plooidde hij het pakketje open, en keek naar de inhoud. Meteen zag ik een brede glimlach op zijn gezicht verschijnen. De baby was perfect, stralend en kerngezond. Ik kan het niet goed uitleggen, maar op een of andere manier waren we beiden meteen verkocht. Vanaf de eerste dag hebben we hem in ons huis opgenomen. Hij slaapt, leeft en eet bij ons. Hij is onze zoon, het kind dat we allebei hebben gewenst. Samen met hem vormen wij nu een gezinnetje. Vader, moeder en kind.”